

# Wõta ja loe!

№ 24. — 2. aastafäif.

## Rufus, rohtlaante wana jahimees.

Noor inglane, Fred P., kes reisil Põhja Ameerikas wiibis pikemat aega kellegi wana rohtlaante jahimehe juures, jutustab oma kogemustest järgmist:

Istusin ühel õhtul päris rahulikult telgis, kui sõber Rufus tuli tormates sisse ja kirjendas:

„Rohtlaan põleb!“

Kiirustasin wälja ja nägin kaugemal paksu suitsu ning punaseid leeke, mis selgelt jutustasid meile, et kui meil ei õnnestu kiiremini joosta kui häwitaw element, siis on see meie wiimane päew. Hobused, kes olid kinni seotud telgi postide külge püüdsid kõigest jõust lahti rabeleda, märgates tulekahju. Me wabastasime nad, hüppasime selga ja kiirustasime minema metsiku hooga.

„Fred,“ ütles Rufus, „kui wõime jõuda mägedesse, siis oleme kaitstud, sest seal ei ole rohtu.“

Need mäed paistsid juba ja me lootisime jõuda sinna, enne kui tuli meid saamutab.

Järgmisel hetkel peatas Rufus äkki hobuse ja me nägime maas enda ees lamawat meest, kelle hõõgumad põsed ja katkendlikud sõnad selgesti jutustasid, et ta oli kõrges palamikus. Hüppasime hoostelt, et aidata meest, kui ehmatusega märkasime, et ta oli liig nõrk paigalt liikumiseks. Siis hüüdis Rufus:

„See on ju misjonär, kes töötab punanahksete keskel, hea ja ustaw mees. Kuid mida teeme temaga. Me ei jaksa kanda teda mägedele ja sita jätta surma suhu teda ka ei wõi. Me peame hobused lastma minna ja jääma tule wastu wõitlema tulega.“

Wabastasime hobused ja kui need minema kihutasid, süütas ta tuletikkuga alla tuule rohuse tule, ja kohe sündis uus tuli, põletades eest kõik, mis tuld wõttis. Rahutult ootasin tagajärgi. Tuli ees ja tuli me taga ning nii lähedal, et wõisime kuulda selle praginat. Kuidas wõiksime pääseda? Dotasime kuni tuli oli häwitunud kõik rohu meie ümber ja jätnud maa paljaks. Siis tõstisime haige ja kandisime ta edasi möõda weel kuumawa lagendiku. Kui olime läinud tükk maad, kõrwaldasime sealt kuumu tuha ja panime haige maha, kattes teda oma kuubedega, et teda warjata tulikuuma tuule eest, mis oli saamutanud meid. Milline pilt! Leegid olid jõudnud selle paigani, kus olime sülendanud rohu põlema, kuid, kui nad seal ei leidnud ees enam midagi põletismaterjaliks, lewisid nad wafakule ja paremale poole,

et jätkata teekonda seal, kus rohi oli veel põlemata. Meid ei mõinud tuli enam saamutada.

Rui tuli oli läinud mööda, mõisime oma tähelepanu juhtida haigele. Nagu kõigil rohtlaane küttidel, oli ka Rufusel teatud määralt teadmisi rohtudest ja tal oli kaasas rohtu palaviku vastu, mis mõjus hästi haigele. Randsime teda siis jõe kaldale ja walvasime kogu öö ta juures. Hommiku tules wähenes palawik ja jampsimine lõppes. Ta waatas imestunult meile ja ma jutustasin talle öö sündmusest. Ta kuulas hämmastunult. Rui olin lõpetanud, naeratas ta wähe ja tänas meid. Ta ei leppinud siiski palja tänamisega, waid tarwitas oma päästmist wõrdkujuna Jumala armastusest, kuidas see päästab patuist. Ta kõneles Kristusest ja tema päästmistööst, näidates, kuidas kogu inimkond oli hädaohus hukkuda patuleekidesse ja kuidas Kristus tuli maailma päästma patuorje.

Sügawalt mõjusid need sõnad Rufusele. Ta harilikult rõõmus nagu muutus süngeks ja ta ütles: „Rui kõnelete meile nii, oleks olnud parem, et oleksime jätnud teid sinna, kus lamaste.“

Ruid ta kahetses kohe omi kõwu sõnu ja ütles: „Te olete liig nõrk, et kõneleda meiega, lamage waikselt, magage.“ Misjonär wai kits siis, ega kõnelema sõnagi enam sellest kogu päewa kestel. Ruid järgmisel päewal, kui oli saanud tagasi jõu, nii et kawatses tagasi minna indiaanlaste leeri, ütles, et tahab weel meiega enne äraminekut kõnelema päästmisest. Rufus ei waielnud vastu ja nii jutustas wanake meile Jumala päästawat armastusest Kristuses ning manitses meid põgeneda tulewa wiha eest. Selle järele jättis ta meiega Jumalaga ja läks.

Reisisin weel teatud aeg Rufusega, kuid tas oli sündinud suur muutus. Ta jõud wähenes päew päewalt. Ühel õhtul, kui olime läinud puhkama, ütles ta mulle: „Fred, kas oskad mulle lugeda mõnesuguse patuse palwe. Misjonär ütles, et Jeesus wõtab vastu patuseid, kui need teda appi hüüawad. Tahaksin paluda, kuid ei tea, kuidas seda teha. Ei ole palunud sest saadik kui olin laps.“

Ka mina polnud palunud mitmel aastal, kuid waga ema oli istutanud mu hinge ewangeeltumi tõdesid ja aitasin siis wana meest, kuidas oskasin.

„Fred, ütles ta mulle ühel õhtul, „kui weel kord kokku saad wana misjonäriaga, siis ütle talle, et tema Lunastaja on ka minu Lunastaja, et ta on päästnud mind kohtu lekidest. Ja sina Fred, mu poeg, otsti sedasama sõpra ja Snnistegijat, tema wiib sindki sinna koju, kuhu mina nüüd lähen.“

See tunnistus mõjus elustawalt ka ta ihule ja selge häälega laulis ta mõningaid salme kittuslaulust, mida olin talle õpetanud. Rui ta oli lõpetanud wajus ta maha ja suri.

Matsin ta sinna paika, kuhu ta suri. Ruid ta wiimane manitus ei annud mulle rahu, enne kui olin usus vastu wõtnud selle Snnistegija, kes andis Rufusele rahu.

Milletsed imelikud on Jumala teed! Ruidas ta kutsub armas-

tuses inimesi päästmisele. Rindlasti on ta findki kutjunud ühel mõi teisel miisil. Patu ja hukatuse leegid ähwardavad meid — märkad sa seda?! Akitselt mõib meie jõud raugeda, waritseme kokku ja suur igawik seisab me ees, ja ees seisab ka suur kohtupäew. On suurim julgus ja ühtlasi meeletus jääda jatkama elu pattudes, pöörmata südamega, kui meid iga filmapiik surm ja hukatus waritseb. Tõtta ja otsti päästmist Jeesuses. Ta kuuleb patuse palwet, kes tahab saada päästetud. Jeesus suri patuste eest ja andis oma elu lunastushinnaks meie eest. Tema üle käis Jumala halastamatu kohus, tema pidi kannatama neid leekisid, et meile muretsewa rahupaika lunastustöös.

## Silmad üles!

Wanade roomlaste miis oli wastjündinud lapsukese filmi tähtis taewa poole pöörata, sest et waimustus suurte tegude tarwis pida ülewalt tulema. Mu armsad, kõige suurem waimustus, mis ülevalt tuleb, on piha Waimu and wastjündinud Jumala lapse südamesse, kui ta oma silmad palmes üles tõstab ja waimus oma õnnis-tegijat näeb teine pool tähtmerd.

## Must ja külm.

Üks õpetaja läks ühte oma koguduse litiget waatama, kes juba mõnda aega koosolekult oli ära jäänud. Ta läks otsekohe pliida juurde, mõttis tangidega tultse sõe wälja, pani pliida peale ja waatas seda nii kaua, kuni see aegamööda mustaks ja külmaks sai. Nime-tatud koguduse litige pani ka seda tähele ja ütles ftis: „Õpetaja! Teil pole tarwis enam sõnagi ütelda, tulewal korral tahan ma koosolekul olla.“ Aksti jäädes kaob elutuli ja me kustume ntng mustume. Oled ehk sinagi samal hädaohtlikul kohal. Must kustunud süsi ei süüta, ei anna sooja, waid ta mõib ainult määrda.

---

Head teod ei wii meid taewasse, heategude puudus jätab meid sealt küll wälja.

---

Rebane magab küll. aga loeb ftiski unes kanu. Wõrdle sõber seda hingewaenlasega.

## Ta ei teagi seda.

Paljud inimesed on isekad pealaeft jalatallani, kuid ise ei teagi seda.  
 Paljud inimesed käituvad sobimatult ja ise ei teagi seda.  
 Paljud inimesed ei oska laulda ja ei teagi seda.  
 Paljud on ahned ja ei teagi seda.  
 Paljud ei oska juhutada, kuid ei teagi seda.  
 Paljud ei oska õpetada, kuid ei teagi seda.

Palsjud on maemaks teistele, kuid ei teagi seda.

Palsjud on aina kärebad, pahased, kuid ei teagi seda —]

Palsjud kurnavad sääski ja neelavad kameleid, kuid ei teagi seda.

Palsjud on marifeeri kuues, kuid ei teagi seda.

Palsjud kristlased on ääretu laisad, kuid ei teagi seda.

Palsjud kristlased on kaldunud waleteedele ja ei teagi seda.

„Urka sina, kes sa magad ja tõuse üles sur-  
nui st, siis wõtab Kristus sind walgustada! Em. 5:4.  
„Raikille“.

„Wõta ja Loe!“ ilmub, kui Jumal aitab, ka tule-  
wal aastal. Samuti jatkub palsjudest hümiga loetud põnew jutt  
„Minult settje päewa“. Tellige ja lewitage!

Wiisil: Wõta nüüd Isandad, wägewat. 96.

Hõifake, taewad ja inglid, au Isandad kiitke. Patuste Pääst-  
jale laulge ja ihitlast hülidke: „Isand on siin!“ Lõpetud häda ja  
piin, Paludes põlwili heitke!

Hõifake, taewad, ja laulge, nii maa kui ka meri: Jeesus on  
tulnud, suur Jumal on lha ja weri! Rahu ta toob, Südamed  
uueks ta loob, Täidab, mis kuulutab kiri.

Kuis mina patune, Isand, nii kallis siin sulle, Et sa, täis  
armu, nüüd südame awasid mulle? Oh et mu meel, Süda, suu,  
mõte ja keel Hoopis end annaksid sulle!

Wiisil: Nüüd, ristirahwas, laulage. 202.

Su sõime juures seisn ma, Oh Jeesus, minu elu! Mis enne  
mulle andsid ja, Nüüd tahan anda sulle: Ma annan ihu, hinge,  
meelt Ja südant, palmet, laulu häält. Oh wõta seda wastu!

Uht asja, armas Jeesuke, Nüüd armust mulle anna, Et süda-  
mes sind, armuke, Ma wõiksin ikka kanda: Mind omaks sõime-  
kefeks tee, End heida minu hingesse Ja rahuga mind täida!

Ma tean üht uft, mis lahti on Ta lahti ööd, kui päewad;  
Seft neile kõigil' tuleb õnn, Kes sellest sisse läh'wad.

Roor: Oh seda armu sügawust, Et see ka lahti minu eest,  
Mu eest, mu eest, On lahti minu eest.

Ta lahti seisab kõigile, See olgu kõigil' teada, Nii waejele  
kui rikkale, Kes tahtwad õndsaks saada.

Oh rutta hing, nüüd on weel maad! Weel armu uks on lahti,  
Seal risti järel krooni saad, Nüüd kindlas usus litle:

---

Toimetaja Peeter Sink. „Wõta ja Loe“ hind 2 senti; 10 tükki — 15 senti. Ilmub  
2 x kuus. Matjab aastas 50 f., 1/2 a. 25 f. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi  
traktat-misjoni heaks, tellimisi ja kaastööd saata toimetaja aadressil — P. Sint Pääkse  
5-7, Tallinn. Tellida võib ka Briti ja Wäliam. Piibliteljstist, Lai 12, Tallinn;  
sealsamas saada ka igaluguseid piibleid ja piibliosj.

R.-l. „Külwaja“ trükk, Keilas 1933.